

ANDY MICNAB

EEN NICK STONE-THRILLER

Wanneer de sas onder
vuur komt te liggen,
is er maar één man die
kan helpen...

DE HOOGSTE
PRIJS

Over het boek

De nieuwe Nick Stone-thriller

Een jonge soldaat wordt door het hoofd geschoten in het beruchte Killing House van het Regiment. Nick Stone is de aangewezen persoon om in deze zaak te duiken: door zijn inzicht in de gang van zaken bij de Special Forces kan Stone in het geheim voor hen opereren.

Maar nog geen achtenveertig uur later brengt een tweede dode hem recht in de vuurlinie én in het vizier van een onbekende huurmoordenaar, die ten koste van alles zijn geheim wil bewaren. Een geheim dat een wig zal drijven in het hart van de organisatie waarvoor de eigenzinnige Stone het grootste deel van zijn leven heeft gevochten.

Terwijl de tijd begint te dringen, reist hij dwars door Europa in een steeds wanhopiger poging de waarheid te ontdekken. En die lijkt zijn oorsprong te hebben in Afghanistan, waar een jonge soldaat nog elke dag wordt achtervolgd door de kreten van zijn maat die levend door de taliban is gevild...

‘De schuldgevoelens van anderen, de schok en angst, het wordt allemaal geloofwaardig beschreven. Zodanig, dat je mee wilt leven. De personages zijn echt, driedimensionaal, met hun sterke en zwakke kanten.’ – NU.NL

Over de auteur

Bestsellerauteur Andy McNab, bekend van de thrillerreeks rondom actieheld Nick Stone, is het pseudoniem van een voormalig Brits Special Air Forces-soldaat. Hij werd wereldberoemd toen hij na de Eerste Golfoorlog in 1993 zijn verslag publiceerde van de mislukte SAS-missie Brave Two Zero.

Van dezelfde auteur

Onbreekbare eenheid
De Afghanistan-missie
Oorlogswond
Nul uur
De sluipschutter
De huurling
Crisis Four
Epicentrum
Alarmfase rood
Het talibanoffensief
Doodse stilte
Brandhaard

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Andy McNab

De hoogste prijs

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

For Valour

Copyright © Andy McNab 2014

First published in Great Britain in 2014 by Bantam Press
an imprint of Transworld Publishers

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© CollaborationJS / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0551 3

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Deel 1

1

Sommenmeer, Östergötland

Donderdag, 7 mei 1992

17.17 uur

Voorzichtig maakte ik met een paar stukken staaldraad de voordeur open en toetste de zescijferige code in op het paneel ernaast om het alarm uit te schakelen. Kolonel Chastain had ons de code gegeven; hij had goede relaties en ik nam aan dat er ook een groot bedrag van eigenaar was verwisseld.

De benedenverdieping bestond uit een glanzende grenenhouten keuken, een eetkamer, een rooksalon en een enorme woonkamer. Boven waren vier slaapkamers, allemaal met hun eigen badkamer: de ouderslaapkamer met een gigantisch hemelbed, een slaapkamer voor de kinderen en twee logeerkamers.

In de half verzonken kelder bevonden zich een sportzaal die vol stond met de allernieuwste apparaten, een tafeltennistafel en een sauna, en natuurlijk de ruimtes met gas- en elektriciteitsmeters, wasmachine, droger en dat soort dingen.

Voor de kelderramen zat zeer breukvast veiligheidsgaas van geborsteld staal. Ik maakte de grendel los van het raam onder de houten trap die naar de zij-ingang leidde, en liet hem openstaan voor later. Ik ging ervan uit dat wanneer we het huis in een vuurbal wilden veranderen, we het lont hier zouden aansteken.

Zelfs in de werkruimte hadden de eigenaren de designer-look doorgevoerd. In een kast onder het gepolijste granieten werkblad vond ik een goedgevulde gereedschapskist. Daarna bekeek ik de stijl, de sponning en het kozijn van de deur tussen de kelder en de woning.

Eerst werkte Harry snel en zwijgend naast me. Maar hoe meer minuten wegtikten, hoe meer zijn spieren zich spanden en hoe minder vloeiend zijn bewegingen werden. Hij wist heel goed dat we geen sporen van

braak mochten achterlaten, maar ik zag wel dat hij de hele boel het liefst wilde vernielen.

Het was misschien niet handig dat ik nog even een kijkje in de woonkamer nam. Het meubilair – roestvrij staal, glas, geolied hout en leer – was met klinische precisie geplaatst. Het leek wel een showroom: alles stond op de juiste plek.

Het familieportret in de zilveren lijst was de druppel voor Harry. De foto was ongeveer zestig centimeter breed en vijfenveertig centimeter hoog, en stond op een prominente plaats tussen een paar glimmende kandelaars, onder een raam dat uitkeek op het spiegelgladde meer. De Saddam Hoessein-kloon in het midden van de groep had een brede grijns op zijn gezicht. Hij had ook veel om gelukkig mee te zijn, zoals zijn knappe Zweedse echtgenote en een paar kinderen met een olijfkleurige huid.

Maar van dichtbij zag je dat de glimlach van Jahmir Koureh zijn ogen niet bereikte.

Die glimlach had ik maar één keer, heel kort, gezien tijdens ons zesweekse verblijf in het hoofdkwartier van de Ba'ath Partij in Bagdad. Hij boog zich over me heen om de klem om mijn enige nog overgebleven verstandskies aan te draaien en die vervolgens uit mijn kaak te wrikken zodat hij hem aan zijn trofeeënverzameling kon toevoegen. Hij had me natuurlijk niet verdoofd, omdat hij anders niet de maximale bevrediging uit zijn werk zou hebben gekregen.

Links van me hoorde ik een zacht gekreun. 'Ik zweer het, Nick, ik vermoord die rotzak met mijn blote handen...' Harry zag eruit alsof hij een spook had gezien. Zijn huid spande als folie over zijn voorhoofd en jukbeenderen, en langs zijn haargrens verschenen zweetdruppels. Toen hij de rugleuning van de stoel naast me vastpakte, werden de knokkels onder zijn doorzichtige plastic handschoenen wit.

Logisch.

Ik dacht dat ik de herinnering aan onze gevangenschap tijdens de Golfoorlog had begraven, maar toch kreeg ik weer die metaalachtige smaak van bloed en gal op mijn tong. En wat Koureh en zijn makkers mij ook hadden aangedaan, het viel in het niet bij wat ze met Harry Callard hadden uitgehaald.

2

Ik had heus geen thee en koekjes verwacht nadat we een jaar geleden in het noordwesten van de Iraakse woestijn gevangen waren genomen door de Republikeinse Garde. We hadden vrij veel van hun makkers vermoord terwijl we al vechtend naar de Syrische grens optrokken. Ik zag meteen dat ze niet in feeststemming waren toen ze me uit de drainagepijp sleepten waarin ik me sinds het ochtendgloren had verstopt.

Het verbaasde me niet dat ze ons onderweg naar het verhoorcentrum zo vaak mogelijk hardhandig behandelden. Nadat ze ons in onze cellen hadden uitgekleet en geblinddoekt, sloegen ze onze hoofden net zo lang tegen de vloer tot ze eruitzagen als te stevig opgeblazen voetballen. Daarna liepen en reden ze over ons heen met hun laarzen en 4WD-trucks. Het waren eigenlijk kinderen, kwaad op de wereld, kwaad omdat het zo lang duurde voor ze schaamhaar kregen en helemaal kwaad op de vijand die opeens in hun achtertuin was verschenen en hun dag had verpest. Ik vond het niet eens erg toen ze ons dwongen onze eigen poep op te eten; dat was beter dan weer een pak slaag krijgen.

Maar de kille mannen met de perfect bijgeknipte Saddam-snorren waren een ander verhaal. Zij wisten wel iets van pijn. Zij wisten wat echt ontzettend pijn deed en wat je geest brak, en daar gingen ze mee door tot lang nadat de informatie die we misschien hadden niet meer nuttig was.

Hoewel wij de hele tijd probeerden onze echte identiteit geheim te houden, leek Koureh graag op te scheppen over die van hem. 'Kom je uit Londen, Nick? Natuurlijk kom je daarvandaan. Dat hoor ik aan je accent. Toen jij en je vriendjes in Catford winkeldiefstallen pleegden, studeerde ik tandheelkunde in jullie King's College Ziekenhuis. Mijn medestudenten noemden me altijd Jammy.'

Toen zag ik dat hij haaienogen had. Zelfs als hij een grapje maakte, reflecteerden ze het licht niet.

Ik onthield elk brokje informatie dat ik maar te pakken kon krijgen; ik kon immers niet weten wanneer ik die nodig zou hebben. De rest van de tijd probeerde ik niet te laten blijken dat alles wat ze me aandeden verdomde pijn deed.

Er was geen waterdicht recept om dit te overleven. We ontwikkelden allemaal onze eigen strategie. De jongens met een vrouw en kinderen probeerden niet aan thuis te denken, dat leidde maar af en maakte hen kwetsbaar. Sommigen losten in gedachten wiskundige opgaven op. Trev maakte kruiswoordpuzzels; hij leek misschien op een Neanderthaler, maar hij kon in minder dan een kwartier bijna elke puzzel oplossen – gewone en cryptogrammen.

We probeerden allemaal door te gaan met grapjes maken. Richie Rothwell strompelde een keer binnen na een van Kourehs sessies, spuugde een mondvul bloed en versplinterd tandglazuur uit en zei hees: ‘Gelukkig kunnen ze je niet zwanger maken.’ Elke keer als het zwaar werd, dacht ik aan die zin. Die heeft me misschien zelfs wel in leven gehouden.

Eerst probeerde Harry mee te doen met de grapjes en spelletjes in de cel, maar we zagen allemaal dat hij er heel slecht aan toe was. Hij had niet meer opgedroogd bloed, etter en slijm op zijn lichaam dan wij, maar het was duidelijk zichtbaar dat ze zijn geest behoorlijk hadden mishandeld.

Nadat Johnny Sawbrug was gestorven, zat hij soms dagenlang op de grond, maakte amper een geluid en wiegde naar voor en achter alsof hij in een klein bootje op een woeste zee voer.

3

Ik had gehoopt dat Harry door deze klus in Zweden een streep onder die hele Golf-nachtmerrie zou kunnen zetten, maar ik had er nu al spijt van dat ik hem had meegenomen.

Ik raakte zijn schouder even aan en hij deinsde achteruit en schoot over de opgeruimde grenen vloer alsof ik hem met een taser had geraakt. Maar daar was dit niet de tijd of de plaats voor. ‘Vriend, we moeten verder...’ Ik liep naar hem toe en leidde hem naar de voordeur.

Toen we naar buiten stapten, schitterde de avondzon op het water achter de halvemaanvormige rij sparren die de oever van het meer op het terrein van de tandarts omzoomde. We waren hier via de rustige weg vanuit Tranås naartoe gekomen, zodat ik wist dat de dichtstbijzijnde buur drie kilometer verderop woonde. Toch was ik dankbaar voor de bomen, vooral nu Harry zichzelf niet meer in de hand had.

We moesten ons verbergen om te bespreken wat we vervolgens moesten doen, en onze locatie was bijna perfect voor deze klus. De stam van een jeneverbesstruik en een grote zijtak van een boom gaven ons van achteren en van voren meer dan genoeg dekking, terwijl we toch goed zicht hadden op het huis en de weg die er vanuit het bos naartoe liep. We konden schuin links voor ons ook genoeg van het meer zien om gewaarschuwd te zijn in het geval van een dreigende Viking-aanval.

Ik begon aan een vriendelijke monoloog terwijl ik Harry meenam naar onze verstopplek. ‘Diep ademen, vriend. We zijn er bijna. Thee, kaneelbroodjes, de avondkrant.’ Ik hoopte dat zijn schouderpijn daardoor iets minder gespannen zouden raken en er misschien zelfs een glimlach op zijn gezicht zou verschijnen. Maar hij reageerde amper, staarde alleen in de richting van waar we vandaan kwamen, met opengeklemd kaken en opgezwollen aderen in zijn hals.

Aan dit weekendhuis te zien liep Kourehs praktijk in Stockholm goed: een steil leistenen dak, traditionele duifgrijze potdekselmuren en openstaande, lichtblauwe luiken aan weerszijden van de grote panoramaramen die uitkeken op het water. Het zonneterras was zo groot als een tennisbaan, zodat er meer dan genoeg ruimte was voor de stoelen van

roestvrij staal en crème canvas, waar je op kon gaan liggen als je je uit de hottub had gehesen. De vernikkelde stormlantaarn op het glazen blad van de eettafel leek op de neuskegel van een kleine ruimteraket.

Ik wist dat al deze vijf-sterren-luxe de zaak voor Harry zelfs nog erger maakte. Welke god liet toe dat Koureh zijn designergezin en soms een opklimmende assistente naar dit stukje Scandinavisch paradijs bracht als heel veel goede jongens nog niet eens waren hersteld van zijn tandartsbehandeling in de oorlog - en in elk geval één van hen nooit zou herstellen?

Hij knipperde een paar keer en slaagde er ten slotte in zijn blik los te rukken van het raam waar we Kourehs gelukkige kiekjes hadden bewonderd. Hij zweette nog steeds als een otter, maar zijn huid zag er beter uit. Hij veegde met een mouw over zijn voorhoofd. 'Nick, het spijt me. Ik had het even niet meer daarbinnen. Ik zie nog steeds Snakebites lichaam in de hoek van die verhoorkamer liggen...'

'Dat weet ik. Niet goed.'

Wat mij de das om had gedaan was de geur geweest. Ze hadden hem pas een dag of twee voordat de maden hun het werk zouden hebben bespaard weggehaald en begraven. 'Maar je moet echt proberen dat beeld te verdringen...'

Dat was natuurlijk gemakkelijker gezegd dan gedaan.

De dood van zijn vriend had Harry erg aangegrepen. Sinds Noord-Ierland waren ze onafscheidelijk geweest. Ze hadden in Colombia naast elkaar gelegen toen een groefkopadder Johnny in zijn lul beet. Daar hebben we hem natuurlijk ontzettend mee gepest, want ja, daar heb je immers vrienden voor.

4

We verwachtten niet dat ons doelwit binnen vierentwintig uur zou verschijnen. Ik hoopte dat Harry daardoor genoeg tijd had om te kalmeren en weer aan mooie dingen te denken.

Chastain, Trev en ik waren ieder apart op valse documenten naar Stockholm gereisd. We hadden ons doelwit de afgelopen acht dagen gevolgd tot we vrij goed wisten wat hij elke dag deed. Hij bezocht zes vaste plaatsen: zijn praktijk, hun appartement, het St Erik's Ziekenhuis, de school van de kinderen, het kantoor van mevrouw K., en het gemeentelijk zwembad.

Harry was hier via Kopenhagen naartoe gekomen. Hij had contant betaald voor een zes jaar oude Mercedes met een Deens kenteken, en had die op de veerboot Helsingør-Helsingborg hiernaartoe verscheept. Ik had gisterochtend een ontmoeting met hem gehad in Tranås.

Trevs Zweeds was zo vloeiend dat hij de lange winternachten niet alleen hoefde door te brengen, zodat het logisch was dat hij bij het doelwit bleef. Hij moest Koureh in de gaten houden tot deze morgenavond achter het stuur van zijn staalgrijze Saab 900 cabriolet kroop en voor het weekend naar het zuiden reed. Zijn vrouw en kinderen kwamen altijd in de Volvo-stationwagen na de zwemles op zaterdagochtend.

Het enige waar ik me echt zorgen over maakte - behalve dat Harry instortte - was dat onze man in zijn witte gewaad deze kans zou benutten om voordat zijn geliefde echtgenote en kinderen er waren zijn nieuwe assistente het uitzicht te laten zien vanuit zijn kingsize-bed.

We hadden helemaal geen zin om echte mensen te doden.

Ach, we zien wel als het zover is.

Op dit moment wilde ik dat we iets gingen eten en wilde ik overdenken wat we zouden doen als Koureh arriveerde.

Ik haalde water en eten uit mijn rugzak. Omdat we geen zin hadden gehad in gefermenteerde haring, was de keus vrij eenvoudig geweest: Zweedse gehaktballetjes of Zweedse worstjes. We namen niet de moeite ze warm te maken, maar aten ze rechtstreeks uit het blik. Ik liet zijn pakje Camel Light in mijn rugzak zitten. Roken was een walgelijke ge-

woonte en we moesten onze plek schoon houden.

Terwijl we zaten te eten en drinken, keek ik af en toe naar Harry. Hij had nu weer wat kleur op zijn wangen en gedroeg zich weer normaal. En voor Harry was normaal helemaal niet slecht. Sommige meisjes in Hereford en omgeving vonden dat hij sprekend leek op die blonde vent uit *Thelma & Louise* – Brad-nog-wat; ik kon zijn naam nooit onthouden.

Het was allemaal in orde – nou ja, het werd beter – en even later gingen we liggen om van de zonsondergang te genieten. Op dit deel van de aardkloot zouden de muggen pas over een maand arriveren, zodat niets onze dag kon verpesten.

Maar op dat moment kwam de radio tot leven en hoorden we Trev.

5

Trev kon fantastisch improviseren, maar waar hij echt de pest aan had was verrast worden. Ik wist dus altijd wanneer hij liep te balen, zelfs via de radio. En op dat moment baalde hij als een stekker.

‘Vriend, ik heb het verkloot. Ik ben Bravo One kwijt...’

Onze communicatie verliep via een frequentieverspringingstechniek en was dus behoorlijk veilig - tenzij je de handset gebruikte om je moeder te bellen en zij je aan de praat hield. Toch was het verstandig onze echte namen niet te gebruiken.

‘Het afsprakenboek stond boordevol tot ongeveer nu en morgen ook de hele dag. Dus ben ik een biertje gaan drinken, maar toen ik terugkwam, was de auto weg.’

Ik vroeg hem niet of hij tijdens het wachten een paar kruiswoordpuzzels had opgelost, maar dat zou ik later zeker doen.

Trev vertelde ons wat er was gebeurd. Hij had de assistente gebeld en om een spoedafpraak gevraagd; kennelijk kende hij zelfs het Zweedse woord voor ‘wortelkanaal’. Ze had hem verteld dat meneer K. was vertrokken en pas na het weekend terugkwam. Voor ons was dat slecht nieuws, maar voor haar waarschijnlijk goed nieuws. Als de schaduwen langer werden, was Stockholm veel comfortabeler dan dit stukje van Östergötland.

Trev was naar Kourehs appartement in de stad gegaan en naar de vier andere bekende locaties, maar vond Koureh niet. We moesten er dus van uitgaan dat hij onze kant op kwam. Vanuit de hoofdstad was het een rit van ongeveer drieënhalf uur, en dat betekende dat we aan de slag moesten.

Ik stopte de lege fles en blikjes weer in mijn rugzak en haalde de wekker eruit die we hadden gekocht in een Clas Ohlson-winkel in Tranås. Daarna pakte ik de twee doosjes Swan Vestas die je kon aansteken met de rits van je Levi. Maar wat ik echt nodig had, was het ruwe schuurpapier aan de zijkant van het lucifersdoosje. Ik scheurde de zijkanten van twee doosjes af en stopte ze in de linkerzak van mijn bomberjack. De wekker en een paar lucifers stopte ik in de rechter.

Ik gaf Harry het bevel zich achter de rij bomen te verstoppen. Knap of niet, ik ging er nog steeds van uit dat het voor ons allebei veel veiliger was als hij uit het zicht bleef terwijl ik weer naar binnen ging om met Kourehs leidingen te knoeien. En als er iemand aankwam via de weg die naar het huis liep, wilde ik dat eerst van Harry horen.

Ik zei dat hij zijn uilenroep moest laten horen als er een dreiging aankwam; dat was een van zijn favoriete kunstjes. Ik zag dat hij dat leuk vond, maar zich ook een beetje zorgen maakte.

‘En als je nu denkt dat het een echte uil is?’

Ik keek hem met een brede grijns aan en tikte hem op de wang. ‘Onmogelijk, vriend. Het klinkt meer als de sirene van een New Yorkse brandweerwagen. Daarom stelde ik het ook voor.’

Ik stond op en liep een paar meter naar achteren om te pissen. Daarna liep ik zigzaggend naar de oever om te kijken of ik beweging zag op het meer. Als ik de kelder in glipte, had ik geen behoefte aan toeschouwers van een zomerfeestje of een eenzame man in een kajak. Een paar visarenden cirkelden lui boven de bomen van een van de nabijgelegen eilanden, maar verder drong niets en niemand hun territorium binnen.

Ik liep tussen de bomen door, raapte een gevorkte tak van ruim een meter op en trok mijn handschoenen aan terwijl ik over het keurig gemaakte gazon liep.

Vijf minuten later dook ik onder het houten platform boven aan de trap naar de keukendeur. Er had zich al dauw gevormd, waardoor het grindpad dat om het huis heen liep koud en glibberig was, en toen ik op mijn buik ging liggen voelde ik dat mijn overhemd en spijkerbroek vochtig werden.

De scharnieren van het raam dat ik eerder had opengemaakt, zaten aan de bovenkant. Het raam was langer in de breedte dan in de hoogte en dus groot genoeg om een man met Timberland-laarzen en een bomberjack aan binnen te laten als die de voordeur liever niet gebruikte. Het raam stond ongeveer een centimeter open. Ik pakte het stevig vast met de toppen van mijn gehandschoende vingers, trok het open en zette de gevorkte tak in een hoek zodat het open bleef staan.

Daarna draaide ik me om en gleden naar binnen, mijn voeten eerst.

6

Harry en ik hadden niet veel spullen meegenomen voor deze klus. Dat was gebruikelijk. De Zweedse politie droeg wel altijd een pistool en had ook Heckler & Kochs in haar wagens, maar ze wilde liever niet dat iemand anders dat deed, vooral niet als diegene zonder officiële uitnodiging in het land was. Datzelfde gold voor plakken hoog-explosief materiaal en rollen lont. Dus als je van plan was het dak op te blazen van een vent die het niet verdiende om nog langer van zijn jacuzzi te genieten, moest je het doen met wat je te pakken kon krijgen.

Buiten was het nog steeds zo licht dat ik alles kon zien zonder een zaklamp te hoeven gebruiken, waarmee ik per ongeluk een donker raam zou kunnen laten oplichten. Eerst haalde ik de gereedschapskist uit de kast. Aan de inhoud te zien besteedde niemand van het gezin veel tijd aan doe-het-zelven. Elk stuk gereedschap leek ongebruikt, zelfs de tangen. Misschien bewaarde Koureh die voor een speciaal iemand.

Ik koos een kleine handboor uit, een doorzichtig plastic doosje met bitjes, een rol dubbelzijdig plakband en een heel erg glimmende bahco. Daarna pakte ik een deken van een keurig opgevouwen stapel.

De boiler rammelde even toen ik de bahco en de deken op de grond ervoor legde, maar begon daarna weer zacht te zoemen. Ik legde de rol plakband en de handboor op de bovenste traptree onder de toegangsdeur van het huis. Daarna pakte ik de lucifers, de strip schuurpapier en de wekker uit mijn bomberjack, legde alles naast elkaar en draaide een beetje met dezelfde diameter als een lucifer in de boorkop.

Ik vertraagde mijn ademhaling en deed mijn mond open om het geluid van mijn bloedstroom in mijn oren te verminderen, draaide de deurkruk om en trok de deur zo ver open dat ik eventuele geluiden boven me kon horen.

Niets.

Dat verwachtte ik ook niet, maar door dit soort routines voelde ik me altijd iets veiliger. Nu kon ik gewoon doorgaan met mijn werk.

Het plakband maakte een schrapend geluid toen ik acht à tien centimeter van de rol trok. Ik bevestigde beide ontstekingsstrips naast elkaar

onder aan de deur. Ik liet hem openstaan, boorde vijf gaatjes in de drempel, zo dicht mogelijk bij het punt waar het uiteinde van de strips de drempel zou kruisen. Ik duwde de deur dicht en tikte een lucifer in elk gaatje tot alleen het rode kopje nog te zien was. Daarna controleerde ik of we er zeker van konden zijn dat ze vlam zouden vatten.

Ik pakte het beetje, blies de sliertjes hout eraf, stopte het terug in het doosje en legde dat en de rol plakband weer in de gereedschapskist voordat ik terugging naar de boiler.

Zoals zo ongeveer alles hier kwam de boiler van Planeet Zanussi. De glimmende aluminium behuizing leek totaal niet op het roestige emailen monster in het huis in Bermondsey waar ik was opgegroeid, maar hij moest wel ongeveer op dezelfde manier worden gevoed. Ik keek waar de leidingen naar binnen en naar buiten gingen, stapte iets achteruit, vertraagde mijn ademhaling, opende mijn mond en luisterde weer.

Nog steeds geen geluid uit de kamers boven me.

Ik liep terug naar het raam waardoor ik naar binnen was gekomen en deed precies hetzelfde.

Weer niets. Geen uil. Geen New Yorkse brandweersirene.

Maar toen, in de verte, een geluid als van een piepende band.

Ik haalde nog langzamer adem. Na een tijdje hoorde ik een zachte, weemoedige echo. Geen band dus, maar de visarend die zijn partner riep.

Ik liep terug naar de boiler en wikkelde de deken om een persleiding die een hoek naar rechts maakte. Als iemand de moeite zou nemen het ding goed te bekijken, wilde ik dat het eruitzag alsof hij langzaam was gaan lekken, en dat betekende dat ik geen krassen op het koper mocht maken. Ik klemde de kaken van de bahco over de deken, pakte het met rubber beklede handvat vast en trok zacht. Hij zat muurvast.

Ik deed een nieuwe poging, met iets meer kracht. Zelfde resultaat.

Na de derde poging gaf hij mee.

Ik draaide de bahco los, haalde de deken weg, bukte me en legde mijn oor tegen de koppeling. Ik hoorde een zacht geluid - als lucht die uit de ontlufter van een radiator ontsnapt als je de moeite neemt om voordat het koud wordt met je kleine koperen sleuteltje door je huis te gaan.

Het digitale klokje stond op 19:57. Misschien was hier een wetenschappelijke formule voor, maar ik had geen idee wat die formule was. Ik wilde alleen dat Kourehs kelder zich met voldoende gas zou vullen om een leuke ontploffing te veroorzaken op het moment dat hij die deur openmaakte.

Aardgas is lichter dan lucht en verspreidt zich relatief snel. Het huis

was in de jaren dertig gebouwd, zodat het niet lang zou duren voordat het gas tussen de vloerplanken door naar boven zou gaan. Je moet er wel voor zorgen dat de verhouding goed is: niet meer dan vijf procent, maar minder dan vijftien, anders ontploft het niet. Ik gaf nog een extra rukje, legde de bahco en de deken terug en deed de kast dicht.

Ik wond de wekker op, stelde hem zo in dat hij over een paar uur zou afgaan en zette hem vlak bij de deur op het granieten werkblad. Hij paste niet echt bij alle Georg Jensen-spullen in de rest van het huis, maar als Koureh boven nog geen sigaar had opgestoken of naar beneden was gegaan om zijn boxer in de wasmachine te stoppen of om even op de loopband te rennen, zou deze wekker luid genoeg rinkelen om ervoor te zorgen dat hij de deur opentrok om te kijken wat er aan de hand was.

Op dat moment zou het schuurpapier over de luciferskopjes schuren en zou er een heus vreugdevuur ontstaan. Als dat allemaal niet werkte, zou ik het terras op kruipen, zijn Gucci-stormlantaarn aansteken, hem door een raam van de woonkamer naar binnen gooien en ervandoor gaan.

Toen ik mezelf uit het kelderraam hees en dat weer op zijn plek liet zakken, werd de stilte van het naaldbos opeens verstoord. De kreten die ik nu hoorde, waren niet afkomstig van de visarenden.